

funde man komme meget nemmere til det. Saa behøvede man kun at affrivde Bestemmelserne, f. Eks., fra Valgloven for de politiske Valg i Staten Illinois i Amerika eller for Valgene til Skoleraadene i London, — den ophobende Valgmaade, som er saa overordentlig let, baade at udtrykke og at udøve, og saa vil derved denne Sag være gjort Fyldest. Men naar man har det bedre, hvorfør vil man saa ikke bruge det? tilmed naar det bedre er langt fra at være indviklet, men endogsaa er meget simplere. Det er qaabenbart, at den, der har affattet dette Lovforslag, har ikke fulgt med Tiden, han har ikke kendt denne Videnskabs Fremskridt i senere Tid. Det mærker man allerede, naar han taler om den store Banfselighed ved at bruge Forholdstalsvalgmaaden, naar der er Tale om en saa stor Vælgermængde. Denne Banfselighed er man kommen fulstændig ud over. Jeg har for ikke længe siden faaet tilsendt et Skrift fra en Mand, som er almindelig anerkendt som en af de første Proportionalister i Europa: Professor ved Universitetet i Basel, Hagenbach Bischoff. Han hadde faaet det Hverv af den sjeetske Valgreformforening at udarbejde et Forslag til Anvendelse af Proportional-Repæsentation ved Valget af Svejt's Nationalraad. Der er en Vælgermængde af henved $\frac{1}{2}$ Million, og der skal vælges 146, altsaa henved halv andet Hundrede Repæsentanter; men han udtrykker ikke desto mindre i nogle ganske saa Paragraffer, hvorledes dette Valg med største Bæthed foregaar paa en Gang. Et saadant Forslag behøvede i Grunden kun at tillempes efter vore Forhold, hvor der jo er en langt ringere Vælgermængde — det er jo kun lidt over 30,000 her i Kjøbenhavn — og man vilde da have, hvad man behøvede. Jeg vilde meget anbefale, at man følger denne Anvisning, naar der næste Gang bliver forelagt et Lovforslag om Valg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn efter Forholdstalsvalgmaaden. — Jeg skal i Korthed sige, hvad man i saa Fald bør gøre. Man bør forlange af Kandidaterne, at de erklære, at de ere villige til at modtage Valget, naar det falder paa dem; derved sparer man sig mange indviklede Regler og mange Banfseligheder ved Opgørelsen. Det er jo noget, vi overordentlig godt kende fra Folketingsvalgene, at man stiller sig i en Kreds. For det andet bør en Kandidat ikke kunne stille sig paa mere end en Liste. Ogaa dette er noget, vi meget godt kende tilsvarende til, idet en Kandidat ved Folketingsvalgene heller ikke maa stille sig i mere end een Kreds. Det er en af de store

Ulemper ved dette Forslag, at en Kandidat kan komme til at staa paa flere>Lister; han kan som Følge heraf blive brugt som en Slags Lokkedue, idet en saadan Liste, hvorpaa en yndet Kandidat er opført, har Udfigt til at faa flere Stemmer, end den ellers vilde faa; men naar det saa kommer til Stykket, gaar han ud. Det kan ganske vist lade sig gøre at stemme efter>Lister, hvor en Kandidat er opført paa flere af dem; man har Regler derved, men de ere temmelig indviklede, og det er noget, som helst bør undgaaes, hvor der er store Vælgermængder. For det tredje bør ingen Vælger kunne stemme paa mere end en Kandidat. Her er foreslaaet, at han skal stemme paa>Listen ved at anføre>Listens Nummer; men det er meget nemmere at stemme paa et Navn, og det stiller tillige Vælgeren friere. Han maa kun stemme paa Kandidater, som ere foreslaaede, og som altsaa staa paa en af>Listerne, men kun paa et Navn. Ved at stemme paa et Navn stemmer han tillige paa hele>Listen. Men ikke alene dette; men han antyder tillige, hvilken Kandidat han helst ser valgt; det gavner Kandidaten, og kommer Kandidaten ikke saa højt op, at han bliver valgt, saa opnaas dog det, at>Listen faar flere Stemmer. Det er overordentlig simpelt, og derved blive jo Vælgerne stillede aldeles lige, hvorimod, naar nogle Vælgerne skrive flere Stemmer, andre færre, blive de stillede ulige. Deraf følger tillige, at det er ikke nødvendigt i Forvejen at ordne Kandidaterne paa>Listerne, det er noget, der vil frembyde store Banfseligheder for dem, der skulle organisere Valget; men naar man lader Vælgerne selv bestemme Ordningen, idet hver Vælger kun stemmer paa et Navn, saa ordner det sig af sig selv. Den endelige Fordeling foregaar efter d'Hondt's System, hvorom jeg tror, der var fuld Enighed i det omtalte Syttenmandsudvalg. — Ræsonnementet, hvorpaa Fordelingsmaaden hviler, er jo saa overordentlig simpelt, at naar man har hørt det en eneste Gang, saa tror jeg, at enhver maa kunne forstaa det. Det gaar jo ud fra, at Forholdstalsvalg ikke er væsentlig forskelligt fra almindeligt Flertalsvalg. Skal der vælges en eneste, saa bliver naturligvis den første Kandidat paa den>Liste, der har faaet de fleste Stemmer, valgt. Hvem skal nu være Nr. 2, naar der skal vælges 2? Hvis Halvdelen af den største>Listes Stemmetal er højere end nogen anden>Listes Stemmetal, saa faar den første ogsaa Nr. 2, men hvis nogen anden>Listes er større, gaar den forud. Skal der vælges 3, og $\frac{1}{3}$ af den største>Listes Stemmetal er højere end de andres, faar første>Liste ogsaa Nr.